

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות נ' הפסיכולוג אייל אורגד

בד"מ 3/6/25

מדינת ישראל

ועדות המשמעת – משרד הבריאות בירושלים



תיק בד"מ 3/6/25

תאריך: 28/01/2029

בפני חברי הועדה:

עו"ד לינדה שפיר - נציגת שר המשפטים

דר' פנינה בלום - ויינברג פסיכולוגית קלינית בשירות המדינה

דר' יעלה הבר - נציגת מועצת הפסיכולוגים -

הקובל: המשנה למנהל הכללי משרד הבריאות

טלפון 02-5082024/5

מייל: tvia.mishmaat@MOH.GOV.IL

נגד

הנקבל: מר אייל אורגד בושל

באמצעות עו"ד חמי אולמן

טלפון 04-8664272/3

מייל: ulmantami@gmail.com

החלטה

1. ב- 9 ביוני 2025 הוגשה כנגד הנקבל, מר אייל אורגד בושל, בעל רישיון מספר 273762 ובעל מומחיות בפסיכולוגיה חינוכית, רישיון מומחה מס' 5455, קובלנה המתבססת על הרשעתו בבית משפט השלום בנצרת, בת 31871-09-21 **מדינת ישראל נ' אורגד** (להלן : הנקבל).

יובהר, כי מר אייל אורגד שינה שמו, לאחר הרשעתו, כאמור, ל- אייל בושל, ועתה זנח את שם משפחתו אורגד, ושמו, כפי שהעיד הינו, אייל בושל להלן (:הנקבל).

2. הנקבל הורשע ב- 21.03.2023, כאמור, בעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, על פי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק / שידורים), התשמ"ב-1982, וזאת עקב הטרדתה של מטופלת בקליניקה פרטית בעפולה, במהלך הטיפול בה, שנמשך כחודשיים וחצי, במהלכם התקיימו 9 מפגשים טיפוליים וכן עשה לאחר סיום הטיפול.

בעת שביקשה המטופלת לסיים הטיפול, שלח לה הנקבל הודעות שתוכנן התאהבות בה. המטופלת חזרה וביקשה שלא יפנה אליה וכי אינה מעוניינת בקשר עימו, התריעה בפניו כי הוא מפר את הגבולות שבין מטפל למטופלת, ועל אף זאת, המשיך משך תקופת של כחדשיים לשלוח לה מסרונים חוזרים ונשנים באופן אובססיבי ובאמצעים שונים, לרבות דואר אלקטרוני ומסרונים ווטסאפ, והכל חרף התראותיה כי תפנה למשטרה. הודעותיו נשאו תוכן מניפולטיבי ואף שימוש במידע אישי שנחשף אליו, במסגרת הקשר הטיפול.

על רקע זה הורשע.

3. תלונתה של המטופלת הוגשה ביום 19.11.2020. פניית הוועדה אל הנקבל לא נענתה. הוועדה עיכבה את הטיפול בתלונה על מנת שלא לשבש את התהליך הפלילי שהתנהל, ועם מתן הכרעת הדין, ביום 29.03.2023 פנתה פעם נוספת

לנקבל לקבלת עמדתו ואת גזר הדין. הנקבל מסר, כי ימסור תשובתו באמצעות בא כוחו, אולם לא התקבלה התייחסות כלשהי, והחלטת הוועדה התקבלה על סמך פסק הדין.

4. מן האמור לעיל ובהסתמך על פסק הדין, ייחסה התביעה לנקבל:

א. התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הפסיכולוג, וזאת לפי סעיף 33(1) לחוק הפסיכולוגים, התשל"ז-1977 וכן, סעיף 7 לכללי הפסיכולוגים אתיקה מקצועית), התשנ"ב-1991.

ב. גילה חוסר יכולת וחוסר אחריות במילוי תפקידו כפסיכולוג, בכך שפרץ את הגבולות הברורים והנדרשים בין מטפל למטופל, ניצל את מעמדו המקצועי לרעה וחדל ממעשיו רק לאחר שהוצאו נגדו צווי הרחקה.

ג. פעל בניגוד לסעיפים 6.1 ו- 6.5 לקוד האתי של הפסיכולוגים (2017), בכך שלא מנע את הפגיעה במטופלת, לא שמר על כבודה, לא נענה לבקשותיה לסיים את הטיפול והוסיף ליצור עימה קשר אישי, תוך שימוש במידע שהופקד בידיה במסגרת הקשר הטיפולי.

ד. הורשע בעבירה פלילית שיש בה כדי ללמד שהוא חסר את האחריות הנדרשת לעסוק בפסיכולוגיה, כמשמעותה בסעיף 33(5) לחוק.

5. בתשובתה לקובלנה, הודתה ב"כ הנקבל בשם הנקבל בעובדות המבססות את הקובלנה, ובפנינו הודתה, בשם הנקבל, בקובלנה על סעיפי העבירות המיוחסות לנקבל.

לאור האמור, הננו מרשיעים את הנקבל אייל אורגד בושל, בכל פרטי העבירה המיוחסים לו בקובלנה, כמפורט בסעיף 4 לעיל.

אמצעי המשמעת

6. בטרם נפרט את נימוקי הצדדים להטלת אמצעי המשמעת, נביא מדברי כבוד השופטת רות שפילברג כהן, אשר דנה בעניינו של הנקבל ואשר בסעיף 26 לגזר הדין, שורה 126 ואילך, קבעה כדלקמן:

"מעשי הנאשם חטאו ישירות למהות מקצועו, ונעשו אגב עבודתו, ולפיכך, גם אם המשך עיסוקו כמטפל ייפגע, לא ראיתי לתת לשיקול הפרנסה ולפגיעה האישית והחברתית בכורה על פני ההכרח לגנות את העבירה בהרשעה ובענישה".

ועוד, בסעיף 25:

"הנאשם חטא לעקרונות מקצועו כפסיכולוג, פעל בניגוד לכללים הבסיסיים ביותר של המקצוע הטיפולי שלו, וגרם לנזקים למטופלת, אשר מראש פנתה אליו בשל קשיים ומתוך צורך בעזרה. הנזקים לא נמחו עד היום (מועד כתיבת גזר הדין - 02.07.2024).

ובאשר לאחריות שנטל הנקבל על כתפיו, קובעת כב' השופטת בגזר דינה בסעיף 24 עמ' 174 שורות 1 – 4:

"התרשמתי מהנאשם, אשר העיד בפני, כי הגם שלא התכחש לעובדות שיוחסו לו, הוא לא לקח על מעשיו אחריות מלאה, וכי האחריות על בחירתו לכפור במיחס לו, היא שלו ואיננה נודדת לכתפיו של סנגור כלשהו. הטענה כי הנאשם ציית לעצה לא טובה וכי רק לכן כפר באשמה וניהל תיק זה, מהווה כשלעצמה דופי מסוים בקבלת אחריות".

טיעוני ב"כ הקובל, עו"ד ברג

7. ב"כ הקובל בטיעוניו, מפנה להכרעת הדין בעניינו של הנקבל, המפרטת "מסכת חמורה של אובססיביות, ניצול יחסי מטפל – מטופל והפרה בוטה של כללי האתיקה המקצועיים" וכן, כי התנהגותו מצביעה על פגיעה קשה במתלוננת ופגיעה קשה בכבוד המקצוע.

התביעה עותרת להטלת אמצעי משמעת של ביטול רישונו של הנקבל ומחיקתו מפנקס הפסיכולוגים.

למותר לציין, כי על פי החוק, סעיף 43(ב) רשאי הנקבל לפנות בתנאים הקבועים בו, לרישום מחדש. עוד מפנה ב"כ הקובל לסעיף 16 לחוק – דחיית בקשת רישום, בסמכות הוועדה לדחות הבקשה, על אף שהמבקש עומד בכל התנאים לרישום כפסיכולוג:

"אם הורשע בעבירה שיש בה כדי להראות שהוא חסר האחריות הדרושה לעיסוק בפסיכולוגיה, וטרם עברו 10 שנים אחרי שנשא את עונשו".

ובס"ק (ד):

"אם קיימת עובדה אחרת העשויה להראות שהמבקש איננו מסוגל או איננו ראוי לעסוק בפסיכולוגיה".

סמכות זו הינה חריגה ואינה מופיעה בחקיקה המתייחסת לרופאים ורופאי שיניים. ומכאן מסיק ב"כ הקובל, כי על הפסיכולוג להיות במצב נפשי / בריאותי ראוי על מנת לטפל באחרים.

תובנה זו יש ליישם גם בעת שיש לפסיכולוג רישיון, וכל תנאי סעיף 43(ב) מתקיימים בו על מנת לבטלו!

הנקבל הורשע. לא עברו 10 שנים מתום ריצוי עונשו והנסיבות, כפי שהצטיירו בחוות הדעת של פרופ' הולמס, אותה הגיש מטעמו ומעדותו עולה, כי הינו חסר האחריות הנדרשת כדי לעסוק בפסיכולוגיה.

מה עוד, שהנקבל עצמו הודה בקובלנה בעבירה, המייחסת לו חוסר יכולת וחוסר אחריות במילוי תפקידו כפסיכולוג.

8. תכליתו של ההליך המשמעותי שונה מזו של ההליך הפלילי והינה, להרתיע ולהעביר מסר לקהילת המטופלים, כי המערכת לא תסבול מטפל שהורשע, כאמור, עת שהפך את הקשר בין מטפל למטופל למסכת הטרדות אינטנסיביות אסורות. כן מוטל על הוועדה לשמור על כבוד המקצוע. עצם ניצול המידע האישי הרגיש של המטופלת, פוגע אף הוא ביושרה הנדרשת במקצוע. ועוד, התנהגותו מהווה פגיעה באמון. חדר הטיפוליים, אשר אמור להיות בטוח, הפך למקום בו פגע במטופלת עת נכנע לגחמותיו.

9. על הוועדה לומר דברה באשר להשלכות העבירה הפלילית, להטרדה הבלתי פוסקת של הנקבל את המטופלת והפגיעה הקשה בה על הציבור, ומשנה תוקף עת נטה להטיל עליה חלק מהאחריות ועובדה זו נתמכת בחוות דעתו של פרופ' הולמס, אשר הוגשה כאמור מטעמו של הנקבל.

ב"כ הקובל מפנה לתצהיר המתלוננת, אשר הוגש לבית המשפט, שם הצהירה על התנהגותו האובססיבית והמטרידה של הנאשם, אשר השאירה עליה חותמת למשך שנים. וגם עת הגשת התצהיר, שנים לאחר האירוע, עדיין מהווה טריגר להתקפי חרדה. כן הצהירה, כי אמונה בפסיכולוגים בכלל ובמטפלים גברים – נשבר.

עוד הוסיפה, כי גם אחרי הדיון האחרון, שלח לה הנקבל הודעת SMS. לעמדת ב"כ הקובל, התנהגותו מעידה על חוסר שיקול דעת. כן מפנה ב"כ הקובל לדברי השופטת בגזר הדין, עמ' 166 בשורה 26:

"התכתבות חורגת במובהק מהתכתבות אשר סביר שיתקיים בין פסיכולוג למטופלת, במיוחד מטופלת לשעבר, אשר הבהירה כי אינה מעוניינת בפניות אלה וכזו הצעירה מאיש הטיפול למעלה מ- 30 שנה.

בהכרעת הדין ציינתי, כי נעשה עם הנאשם חסד בכך, שלא הואשם בעבירות חמורות יותר של הטרדה מינית. אני סבורה, כי הדברים שכתב למתלוננת מבהירה התעניינות רומנטית של הנאשם בה, והם לפיכך מטרידים מאוד ברמה האישית. ישנה חומרה מובהקת בהפרת חובת המקצוע. כפסיכולוג, כאיש טיפול, הנאשם נחשף לעולמה הפנימי של הצעירה, שאותה בחר להטריד. ובכך הפר את האמון שנתן בו בשל מקצועו, ואת חובתו המקצועית לנהוג בזהירות ולפעול לטובת מטופליו".

ואם לא די בכך, משנה חומרה יש בתוכן ההודעות. לדוגמא, הודעה מיום 15.05 שעה 11:19, שעה שמנסה לשכנע כי החיבור אליו הינו חלק מהמקצוע!

התבטאויות אלו הן ריסוק במסגרת הטיפולית. בנוסף להתבטאויות הציע לה מפגשים מחוץ למרפאה ומסגרת העבודה, דרש כי תבקש רשות ממנו על מנת לסיים הטיפול והצהיר, כי לא מוכן לסיים את הטיפול. הנקבל פגע בפרטיותה עת שלח מיילים למקום עבודתה, פגע בשגרת חייה ובשלוותה המקצועית.

המטופלת היא היא המבוגר האחראי בין שניים, עת ביקשה ממנו לחדול ולבסוף נאלצה לפנות למשטרה.

לגבי התנהגות זו נקבע על ידי בית המשפט, כי התנהגותו אובססיבית ונעדרת שליטה עצמית.

10. השאלה העומדת להכרעה, האם הנקבל מתאים להיות מטפל. מחוות דעת של פרופ' הולמס, אותה הגיש הנקבל, עלה ספק בעניין והוא מתנה זאת ב- 6 חודשי התלייה, אשר במהלכם יקבל הדרכה וטיפול, וגם אז מציין, כי מדובר בפסיכולוג שיש לו בעיה בשיקול הדעת ובשליטה העצמית. הבעייתיות עולה גם מהמסמכים שהוגשו על ידי הנקבל ס/2 – סיכום טיפול של הפסיכולוג הקליני המומחה רוני כץ, שבסופה נכתב: "ניכר כי על אף מאמציו, יש חלקים שאינם בשלים דיים באישיותו, אשר אינם באים בהלימה עם המעמד המקצועי ועם גילו" (כך ב- 05.11.2025).

עוד מצביע בחוות דעתו, על "קושי שלא לבטא בהתנהגות את הצרכים האלו, וכן קושי שלא להשליך תכנים אלה על הסביבה בצורה שפגעה בשיפוטו ברמה מסויימת".

ועדכון טיפול, מטעמו של עו"ס פסיכותרפיסט מר איתמר גנץ מ- 21.09.2023 :

"אולם, מצד שני, חלקים מסוימים אשר לא הבשילו רגשית ואינם נמצאים באינטגרציה מלאה עם שאר חלקי העצמי".
 התמונה המצטיירת היא של קשיים ומשנה חומרה בכך שלא הודרך ולא טופל, עת ניהל את הפרקטיקה הפרטית.

11. ב"כ הקובל מפנה לעניינו של סבין (ע"א 50/91), המתייחס לרופאים, אך השיקולים בענייננו זהים.

בפסק הדין נקבעה חומרת הסכנה הנשקפת לציבור מהישנות מעשיו של רופא וכן על הצורך להגן על אינטרסים וערכים עליה באה הענישה המשמעתית והמקצועית להגן, ובין אלו שמירה על כבוד המקצוע ואמון הציבור. ובמעשיו של רופא ולענייננו פסיכולוג, יש כדי להשפיע על ציבור העוסקים במקצוע וגם על המטופלים. ראוי כי בתגובה העונשית המשמעתית יועבר מסר ברור בכל האמור לכללי האיסור והמותר, במסגרת פעולתו המקצועית של הרופא וגם מחוצה לה.

ועל כן, לעמדת ב"כ הקובל, עלינו לקבוע הסטנדרטים של המקצוע ולהעביר מסר מקצועי ברור.

ב"כ הקובל מציין, כי אין בידיו תקדימים לענישה בנסיבות דומות. מחד – יש לקחת בחשבון את החומרה שבמעשים; מאידך – על פי חוות הדעת, אותה מסר הנקבל, מתעורר ספק באשר ליכולתו להמשיך ולשמש כפסיכולוג מטפל, כמפורט לעיל.

ומשכך, עותרת התביעה לבטול רישיונו ופרסום שמו למעין הגנה על הציבור.

עו"ד דגני מבקש להשלים את הטיעון מטעם הקובל:

12. עו"ד דגני מפנה תשומת הלב לחוות דעתו של פרופ' הולמס, בדגש על המלצתו על חצי שנה השעייה מהמקצוע ולאחריה יחזור לטפל. אולם, גם אז כאשר הוא מטופל:

"After that I think he should be remitted to continue practice on condition that he has weekly supervision and ongoing personal therapy."

ומכאן המסקנה הברורה, אין בידי הוועדה סמכות לכפות טיפול והדרכה ולאפשר חזרה בתנאים אלו אחרי התלייה. פתרון זה מצוי בדין האנגלי. ואולם אין דרך לאמץ את הפתרון אשר מציע פרופ' הולמס, מומחה מטעם הנקבל:

פתרון זה נסמך על Health professions order (סעיפים 29 – 31).

ומשאין דרך לאמץ פתרון זה, בדין הישראלי על הוועדה לבטל את רישיונו של הנקבל. מסקנה זו מתבקשת לאור תשובתו של פרופ' הולמס לשאלה, כמה זמן הנקבל צריך להיות בטיפול. תשובתו: **"אין לזה סוף, וכי לנקבל יש בעיה נפשית אמיתית"**.

עוד מוסיף עו"ד דגני, כי תמוה כיצד אף פסיכיאטר בישראל לא היה מוכן לתת חוות דעת, ובסופו של דבר פרופ' הולמס, שנתן את חוות הדעת קבע את אי מסוגלותו של הנקבל.

בטיעוניו העלה עו"ד דגני את שינוי השם, אשר יש בו כדי להגדיל את הסכנה הנשקפת ממנו לציבור, שכן משמציג עצמו בשמו החדש – בושל, יש צורך בחיפוש כדי למצוא כי מדובר באייל אורגד.

טיעוני ב"כ הנקבל

13. לעמדת ב"כ הנקבל, אין קביעה בחוק כי מי שעבר עבירה פלילית, יש ליטול ממנו את רישיון עבודתו כפסיכולוג.

לעמדתה, טענת התביעה כי אם פסיכולוג עבר על החוק, אונס, רצח או כל עבירה אחרת, דינו כדין מי שכתב SMS למטפלת, על אף שאין בכך כדי להקל ראש משוללת כל אחיזה בחוק.

יש לבדוק את האיזון בענישה בין העבירה שעבר הנקבל לבין עבירות אחרות. ולדוגמא הביאה מקרה של פסיכולוג שאנס, שאיפשרו לו לעבוד בנוכחות אחות בחדר עת טיפל במטופלת. ולקבוע מגבלות, זו סמכותה של הוועדה.

לעמדתה, אם לא קבוע בחוק כי חל איסור על הוועדה להטיל מגבלות, כי אז אין מניעה שתעשה כן וזה מותר כמובן.

בהסתמך על קביעת בית המשפט, שיכול שהתיק כלל לא היה צריך להגיע לבית משפט, זה תיק של הסדר מותנה והמדינה לא ראתה בו תיק חמור, כי אז לא היתה לו הרשעה וכלל לא היה מגיע לדיון בפני הוועדה.

עוד יש לציין, כי מאז אותו מקרה ועד היום, לא עבר עבירה כלשהי ולא הוגשה תלונה נגדו.

14. נימוק משמעותי נוסף לקולא הוא, משך הזמן שחלף. כתב האיום הוגש ב- 22.09.2021, הכרעת הדין ניתנה ב- 21.03.2023. שלוש וחצי שנים חלפו והעבירה בוצעה לפני 5 שנים. גזר הדין ניתן ב- 02.07.2024, ומאז חלפו עוד שנה וחצי.

אם מדובר בתיק חמור, הרי היה על הקובל לפעול לאלתר לביטול הרישיון. דבר לא נעשה. הקובל לא דן בעניין ואף לא נבדקה חומריו.

כך גם עם שינוי השם שבוצעה כדין. על הקובל היה לפעול ולא רק עתה לפעול כנגד העניין. אין לצפות כי הנקבל יתלה שלט בראש חוצות ויבהיר, כי אייל בושל הוא אייל אורגד.

15. כלל החומר לגביו מופיע בשירות המבחן. שירות המבחן קובע, כי הוא מצוי בטיפול, והטיפול מבוצע כהלכה תוך שיתוף פעולה של הנקבל ורמת הסיכון ממנו נמוכה, וכל אמירה אחרת מטעה. ב"כ הנקבל מפנה לעמוד 159, שורה 8 לגזר הדין, לפיו:

הוא ממשיך לעבוד כמטפל באופן פרטי, מקבל הדרכה בעצמו ולומד על עצמו, התנהלותו הפוגענית כלפי המתלוננת. ביטא חרטה ... על מעשיו והתנהלותו. וכן רצון כנה להמשיך בהליך הטיפול בו ... כיום לבסס דרכי התמודדות אדפטיביים עם מצבי לחץ בהמשך חייו. מנהל אורח חיים נורמטיבי ומתפקד, והשירות ממליץ שלא להרשיעו".

16. הנקבל אכן ביצע העבירה, נענש, נגרמים לו עינויי דין מהפחד כי יישלל רישיונו. הוא בן 70, וזהו מקצועו. הוא מוכן לעבוד עם הגבלה ואזי יעבוד ויהיה תחת השגחה / הדרכה. כן אפשר להוסיף חובת דיווח.

ב"כ הנקבל משווה זאת לאסירים המשוחררים לביתם.

ועוד, התביעה לא עתרה להגביל רישיונו ולהתלותו משום שעלול לפגוע באנשים. ואכן, כך ראוי. שכן, אין לו עבר פלילי, לא היו כל תלונות נגדו. 5 השנים החולפות מעידות כי לא ניבטת ממנו סכנה לציבור.

17. אנו חיים בחברה משקמת, וב"כ הנקבל מפנה לחוות דעתו של פרופ' הולמס ולטענתה, אינו רואה בעייה בהמשך תפקודו. ומציינת, כי חוות הדעת ניתנה על סמך התכתבות ולא היתה לו אפשרות להתרשם ממנו, כשם שהתרשם שירות המבחן.

הנקבל עבד 17 שנים עם מטופלים בשירות מילואים, בתור קצין בריאות הנפש של חיילים בחובה, קבע ומילואים, בבית חולים פסיכיאטרי, מרפאה ציבורית, מרפאה במרכז הארץ, ייעוץ באוניברסיטת בר אילן, מכון אדם והתמודדות וכן עבודה שיקומית באגף השיקום של משרד הביטחון.

בעת מלחמת חרבות הברזל טיפל בפצועים ובנכים. מאז 2019 עובד בקליניקה פרטית עם נכי צה"ל, נפגעי טראומה ועושה עבודה טובה.

עוד, באשר לעבירה יש לזכור, שלא היתה בה אלימות / איומים, לא היה מגע מיני. מדובר בחליפת הודעות טקסט, ולא עת נמצא עימה במסגרת טיפולית. ולכך השלכה על הדירוג הנמוך של הסיכון.

ועוד, בהסתמך על פרופ' הולמס, אין הבדל אם המדובר בטיפול בגברים או בנשים.

18. ב"כ הנקבל מבקשת להתחשב בנסיבותיו האישיות. בביתו מתגורר עימו בנו האוטיסט. הוא בן 70 והוא המפרנס. משנה חומרה עת בעקבות הפרסומים אין לו פציינטים רבים והקליניקה בירידה, שזו פגיעה כלכלית בנקבל.

ב"כ הנקבל עותרת שלא לשלול רישיונו ומוכנה לדיווח תקופתי, והוא יתחייב לעבוד עם הדרכה ולקבל טיפול.

ב"כ הנקבל משווה עניינו לעניינים של פסיכולוגים שהורשעו בעבירות אינוס, ואין ספק כי בתיקים הללו קיים סיכון, ולכן יעצה ללקוחותיה להניח את הרישיון.

לבסוף חוזרת על כך, כי לו היה הסדר מותנה, עניינו לא היה מגיע לוועדה. מסכימה כי יש לפרסם את התיק.

סוף דבר – אמצעי המשמעת שיש להטיל על הנקבל

19. לוועדה הוגשו מטעם התביעה, הכרעת הדין וגזר הדין, החלטת ועדת התלונות ותלונת המתלוננת נגד הנקבל.

נציין כבר בשלב זה, כי תסקיר שירות המבחן לא הובא בפנינו על ידי מי מהצדדים על מצבו של הנקבל. אנו מסיקים מתוך גזר הדין, שם קיימת

התייחסות לתסקיר שהוגש, ובהמשך מחוות דעתו של המומחה פרופ' הולמס, ס/2, עדויות 2 ממטפלו אותן הגיש הנקבל ומעדותו.

יכולתו של הנקבל להמשיך בטיפול בלקוחות פוטנציאליים, עומד במרכז שיקול הדעת לאמצעי הענישה, ועל כן הננו מדגישים זאת, ונפרט בהתאם.

20. מתוך גזר הדין, בעמ' 175 משורה 10 ואילך :

"תסקירי שירות המבחן הציגו תמונה, לפיה הנאשם מצוי בהליך טיפולי פרטי פרטני אפקטיבי, משתף פעולה, עובר שינוי, מסוכנותו נמוכה. הוא מתחרט על מעשיו, לוקח אחריות וחרד לעתידו כפסיכולוג ומטפל"

שירות המבחן המליץ על הפן השיקומי, בית המשפט אימץ את ההמלצה בנוגע לעונשים חינוכיים שיקומיים שיוטלו על הנאשם, בתוספת הטלת מאסר מותנה, אולם דחה ההמלצה לביטול ההרשעה.

ראוי לציין, כי בסיכום ועדת התלונות לא מצאנו כל התייחסות למצבו של הנקבל וליכולתו להמשיך ולטפל, וזאת שעה שהתלונה הגיעה לוועדת התלונות בשנת 2020, עד החלטתה ב- 08.04.2025 לא נקטה הועדה בצעד כלשהו לבחון נושא זה. וכך, גם לאחר קבלת הכרעת הדין במרץ 2023. הננו להסב תשומת לב יו"ר ועדת התלונות ומנכ"ל משרד הבריאות לסמכויותיהם על פי סעיף 38 ו-39 לחוק, לא מצאנו כי עניינו של הנקבל נבחן כלל ועיקר. השופטת, בעת גזירת הדין, אף קבעה כי –

"על אף שיש לשקילת הסדר מותנה על ידי התביעה להעיד כי מדובר בעבירה קלה יחסית בתיק שיכול היה להסתיים ללא הרשעה, אין בכך להוות גורם מכריע בשיקולים, ומדובר אך בנימוק לקולא, בין כלל הנסיבות הראויות להישקל" (שם, בעמ' 169 שורות 11 – 13).

21. ב"כ הנקבל העידה מטעמו את פרופ. ג'רמי הולמס, פסיכותרפיסט רפואי. מייעץ, פרופ' לשם כבוד במחלקה לפסיכולוגיה באוניברסיטת אקסטר בריטניה. חוות הדעת שהוגשה מתייחסת לד"ר אייל בושל, ובמהלך עדותו של הנקבל הוברר, כי שינה את שם משפחתו מאורגד לבושל, ועל כך נעמוד בהמשך.

בחוות דעתו עומד הולמס על מצוקתו של הנקבל, בשל ביצוע העבירה על ידו. והמשמעות של שתוף מצוקות חייו עם המטופלת, מגלה אמפתיה למשמעות העבירה על הקריירה של הנקבל, הרואה עצמו קרבן, רואה בה פסיכוזה כמוסה ומניח, כי היתה לו שליטה מועטה עליה. וממצב זה מסיק, כי הנזק למטופלת מזערי.

כבר נעיר, לסט עובדות זה אין כל בסיס עובדתי בהכרעת הדין, כפי שפורטה לעיל, אודות הנזק שנגרם למטופלת.

פרופ. הולמס, בחוות דעתו, ציין מפורשות כי הנקבל מפר באופן בוטה את חובתו כמטפל, וזו לעמדתו הפרת גבול חמורה. הוא מציין נקודות ראיות שונות למצב זה של הצהרות האהבה של הנקבל, תחת סיום הטיפול לבקשתה. ובנוסף, אף במקום לקבל את סיום הטיפול מתעורר אצלו רגש האומללות והכעס מחדש, ובהרגשתו כי גם הוא ניצול טראומה, מנסה לקשור ביניהם את הקשר בעבותות חזקים עוד יותר. תפקידו כמטפל אינו לשלב אותה בעולמו הפנימי ולא לטפל במטופלת, וכבר עתה ברור, כי מדובר במטפל אשר לו עצמו בעיות במתן טיפול ואין לראות עניין זה כעבירת הטרדה ותו לא!

התובנה של פרופ. הולמס, החד משמעית, במקרה של הנקבל, היא העדר הדרכה, ולעמדתו, מוסכם כי כל המטפלים, ללא קשר לניסיונם ולוותק שלהם, חייבים בהדרכה. ועוד מוסיף, כי חוסר המודעות העצמית של הנקבל וכן

הנטייה שלו להצדקה עצמית בעת אירוע העבירה, הם אולי ההיבט המטריד ביותר במקרה זה.

ההדרכה היא ערובה לתיקון התנהגויות וזיהוי טעויות, וזו חסרה לחלוטין במקרה שלפנינו.

יתר על כן, האירוע הזה היה אמור להוביל את הנקבל לפנות לטיפול אישי, על מנת להבין פשר התנהגותו.

פרופ. הולמס רואה בו אחראי באופן מלא למעשיו וממליץ על טיפול אישי והפסקת עיסוקו המקצועי לכשישה חודשים, ולאחר מכן היה מתיר לו להמשיך במקצועו תחת הדרכה וטיפול אישי מתמשך.

כך, על פי הדין האנגלי, כפי שפירט התובע בסיכומיו, בסעיף 12 לעיל, ובתגובה לשאלה – עד מתי להמשיך בטיפול; התשובה – אין מועד לסיומו, כלומר, באופן קבוע, כך לדעתו של פרופ. הולמס

22. הנקבל העיד בפנינו והודה, כי מקרה זה לא היה צריך לקרות וכי זה אירוע חריג.

בהרחבה סיפר, כי מאז האירוע, לפני 5 שנים, מנסה לפנות לגורמים שונים להתייעצות ולהדרכה, אך חזר ונכשל ואינו מתמיד. מצוי בהדרכה רק עת נמצא במסגרת לימודים, המעניקה את ההדרכה, באופן אישי לא הצליח וכן לא לזכות בטיפול. ועוד פירט, כי עם אחת המטפלות שלא סיפר לה את שאירע אלא לאחר כמה פגישות, ומשעשה כן, הפסיקה הטיפול (פרוטוקול מיום

31.12.2025 עמ' 68 שורות 7 – 15; עמ' 70 שורה 13 עד עמ' 71 שורה 6; וכן שורות 8 – 9; ובהמשך, שורות 12 – 20).

הנקבל מספר כי הרקע האישי, כולל עם המתלוננת "מעורר" אצלו טריגרים מסוימים, "ואלו גורמים לו לאבדן זמני של שיקול הדעת והתנהגות שהיא לא, שהיא היתה מתוך שיקול דעת מוטעה" ראה עמוד 72 שורות 10-15.

הסברו לפנייה לפרופ. הולמס באנגליה, ולא למומחה בארץ הוא, כי רבים בארץ לא הסכימו לטפל בו (עמ' 75 שורות 10 – 12; ובהמשך, משורה 16 ועד עמ' 76 שורה 4).

הנקבל עצמו מסכים לחוות דעתו של פרופ. הולמס עמ' 77 שורה 6 ושורה 10. וממשיך, בתשובה לב"כ הקובל, בסעיף 19 ובעמ' 79 עד שורה 8:

"המונח פסיכוזה קצת חריף לטעמי ... יש איזו שהיא חוות דעת שמדברת על מצבים מנותקים שקורים לי במצבי לחץ ושהו משהו שאני אולי מביא אותו אפילו מהילדות. וכן, בהחלט יש מצבים שבהם אולי חלק מהאישיות שלי תופס שליטה וחלק אחר של שיקול דעת קצת נעלם, אולי מצבים של ניתוק, מצבים של הזדהות יתר, מצבים של רצון לשמור על קשר בכל מחיר. אלה מצבים שבאמת יכול להיות שהם איזה טריגר בשבילי".

בהמשך חוזר הנקבל ומציין, כי –

"אין מדריכים המוכנים לקחת אחריות על איש מקצוע הנמצא במצב כה פגיע ושעובר תהליכים משמעותיים".

ולדעתו, עם סיום ההליך ימצא מדריך, כאמור (עמ' 81 שורות 14 – 20).

בהמשך עדותו ובתשובה לאחת מחברות הוועדה, מפרט את הנסיבות המהוות טריגר עבורו (עמ' 110 שורה 15 עד עמ' 111 שורה 7 ושורות 11 – 13). שוב חוזר על מצבים של ניתוק, ניתוק קשר, מצבים המעוררים בו הזדהות יתר עם מטופלים, וזאת על רקע העובדה כי מגדל ילד עם בעיות נפשיות משמעותיות, כולל אירועים פסיכויים. על הרקע האישי של קשיים מתמשכים:

"גם בילדות ... גם אני הייתי בעצם מטופל, גם כמתבגר וגם כסטודנט לפסיכולוגיה. אז עברתי מגוון של טיפולים ואלה טריגרים. כלומר, כשמגיעה אלי מטופלת ... באופן כללי ומדברת על תחושות של בדידות, ומדברת על תחושות של אומללות, זה מפעיל אותי בצורה אולי מדי אמפתית, אמפתיה עמוקה מדי, עד כדי אפילו מצב שכמו שקרה עם המטופלת הזאת, של אבדן גבולות".

הבאנו את כלל אמירותיו של הנקבל באשר למצבו ויכולתו לטפל, שכן אלו מתקשרים קשר ישיר לקביעותיו של פרופ. הולמס, כי חייב הוא בטיפול רפואי והדרכה צמודה ולא אקראית ולתקופה בלתי קצובה!

23. בנוסף לעדותו וחוות דעתו של פרופ. הולמס נפנה לסיפא חוות דעתם של הפסיכולוג הקליני, מומחה רוני כץ – ס/2:

"ניכר כי על אף מאמציו, יש חלקים שאינם בשלים דיים באישיותו, אשר אינם באים עם המעמד המקצועי ועם גילו".

וזאת בנובמבר 2025. אבחנה זהה אנו מוצאים בחוות דעתו של איתמר גנץ, עובד סוציאלי ופסיכותרפיסט (ס/2) בשנתיים מוקדמות יותר, מ 21.09.2023:

**"... אולם מצד שני, חלקים מסויימים אשר לא הבשילו
רגשית ואינם נמצאים באינטגרציה מלאה עם שאר חלקי
העצמי".**

ומכאן לקביעת אמצעי המשמעת

24. באשר לנסיבות לחומרה דובר באירוע מתמשך, שאיננו נקודתי ואיננו חד פעמי, נמשך כחודשיים ומחצה, על אף הבהרות ברורות של המתלוננת, כי היא מוטרדת ומבקשת לחדול. חומרת המעשים נוגדת את כל הכללים באשר לטיפול פסיכולוגי. ולגבי חובה אתית של פסיכולוג כלפי מטופל, חציית גבולות בוטה בין האישי למקצועי, אשר גרמה לפגיעה במטופלת, הטרדתה הסתיימה רק אחרי פנייתה למשטרה וגם לאחר שהסתיים ההליך הפלילי "זכתה" בהודעה נוספת מטעם הנקבל.

מעבר לכך, עשה הנקבל שימוש בחומר פסיכולוגי אישי סודי של המתלוננת, שלא לצורך ותוך פגיעה נוספת בפרטיותה, במסרו אותם לצרכיו האישיים לגורם שלישי שלא כדין.

הננו דוחים גירסתו, כי עשה כן בהדרכת עורך דינו! החובה היא של הנקבל ועליו בלבד, ועליו היה לקיימה.

לקולא, יש לשקול את גילו בשנות ה-70 לחייו, כן עברו המקצועי העשיר, כפי שפירט בפנינו וכי למעט העבירה נשוא הדיון, לא הוגשה תלונה לגביו ולא נמצא דופי בהתנהגותו.

אמנם פרנסתו תיפגע, אם כי לא הוכחה חומרתה וכפי שהעיד, יצא לפנסיה מהמערכת הציבורית, עובדה המקטינה את היקף פגיעתו. כן התרשמנו מניסיונותיו לקבל טיפול ולפתור בעיותיו האישיות.

לא נוכל להתעלם ממעמדו ותפקידו והקשר בין מעמד זה לעבירה שביצע וכן הפגיעה שנגרמה למטופלת, עקב הרקע הרפואי, כפי שפורט לא נוכל להניח באופן ודאי, כי אין סבירות שהנקבל יעבור עבירות נוספות. והרי מפיו שמענו

מה גורם לו להגיע למצבים דומים. על כן, לו היה עלינו להטיל עליו אמצעי משמעת, בנסיבות בהן לא הונחה בפנינו חוות דעתו של פרופ. הולמס, חוות הדעת – ס/2 ועדותו של הנקבל עצמו, הרי היינו מטילים על הנקבל חודשי התלייה ספורים וכן התלייה על תנאי.

ואולם, נוכח מצבו הנפשי, כמפורט בהרחבה לעיל והואיל ואין בידינו להטיל אמצעי אלא כקבוע בסעיף 43(א) לחוק, לא נוכל לחייבו בטיפול / בהדרכה או בכל אמצעי שיהיה בו להדריכו ליטול אחריות שלא יגיע למצבים אלו, אין בפנינו אמצעי אלא להורות על ביטול רישיונו ומחיקת שמו מפנקס הפסיכולוגים.

נציין, כי לו היה מונח בפנינו הסדר בין הקובל לנקבל בדבר הגבלות כאלו או אחרות, ובאפן כללי לגבי אמצעי המשמעת כי אז היה בידנו, על פי שיקול דעתנו לאמצו או לדחותו, אך אין זה המצב ולא ניתנה לנו הסמכות על פי דין להטיל אמצעים שאינם מנויים בחוק.

עיון בסעיף 16 לחוק, הנו בבחינת מורה דרך לי שרשאי לעסוק בפסיכולוגיה. לגבי הנקבל, עת עבר עבירה והורשע בה, אינו אלא מי שרואים בו חסר האחריות הנדרשת, כאמור, ויתר על כן, מתקיימים בו אותן עובדות אחרות.

סעיף 16(2) **"קיימת עובדה אחרת העשויה להראות שהמבקש איננו מסוגל או ראוי לעסוק בפסיכולוגיה"**, אלו אמות המידה שהיו בפנינו. כאמור, לא חומרת העבירה, על אף שאין להקל בה, אלא העובדה שמצבו, כמפורט בהרחבה, וזאת על סמך חוות דעת אותם הגיש הנקבל עצמו, אינו מאפשר לו להמשיך ולטפל מבלי שיהיה מטופל הוא עצמו ומודרך, וזאת ללא הגבלת זמן.

נציין כי התלבטנו רבות באם זה האמצעי הראוי ומסקנתנו היא כי אכן כן שכן על פי החוק אין בידינו לנקוט אמצעי אחר אשר יהיה בו להבטיח אי הישנות מקרים, טיפול והדרכה ולא נוכל ליטול אחיות זו כלפי ציבור מטופלים פוטנציאלי על כתפיו. עוד נציין, כי אנו ערים לתקופה הארוכה הקבועה בחוק, בסעיף 43(ב) לבחינה מחדש, אך, כאמור, ידינו כבולות בהוראות החוק. החלטתנו תפורסם תוך ציון שמו של הנקבל עת עבר העבירה ושמו לאחר בעת ביצוע העבירה וההרשעה בנוסף לשמו לאחר השינוי קרי- אייל (אורגד)בושל.

ניתנה היום 28/01/2026

_____	_____	_____
ד"ר יעלה הבר	פנינה בלום - ויינברג	לינדה שפיר, עו"ד
נציגת מועצת הפסיכולוגים	נציגת שר המשפטים פסיכולוגית קלינית	
	בשרות המדינה	